

Що ще спечелишъ съсъ това?
 Да ли щешъ се зарадѣва,
 Катъ станешъ ты причина
 Въ тжсъ порж да загынж?

Благодарѣ ти прочее
 За тѣй рѣшеніе твое.
 Негли си се ты была
 За моѣ смърть родила?

Ахъ! гдѣ да выкнж за това?
 Болкж-тж гдѣ да си ѡвж?!
 Защото те азъ любж,
 Трѣбе ли да с' изгубж?

На, ето, о жестокаѡ!
 Вечъ отъ тосъ свѣтъ се азъ двоѣж

И съ горестъ слизамъ въ ада
 Отъ твоѣж-тж неправдж.

Животъ-атъ ми е на тосъ свѣтъ
 Най драгоценъ-атъ предметъ,
 За тебъ го жертвж стрѣвамъ,
 За да се споменѣвамъ,

Какъ вѣренъ, господже моѡ,
 Съмъ умрѣлъ въ любовь-тж твоѣж,
 Коѣто съмъ азъ въ себе
 Вѣрнж ималъ къмъ тебе.

Че послѣ тамъ, на оный свѣтъ
 На Бога давай ты отвѣтъ
 За все, що си м' стрѣвала
 И съвсѣмъ не милвала.

(С. 25—27).

ПѢСЕНЬ

На гласъ: Биръ гѣрющентъ ашикъ олдѣмъ.

Въ твой-атъ видъ розовъ се плѣнихъ,
 Богыньо поднебесна!
 И въ него се весь посвѣтихъ,
 Дѣщице прелюбезна!

Ахъ твое-то нѣжно лице
 На ангелско прилича
 И къ себе мое-то сърце
 Като магнитъ привлича.

Изгорѣхъ, пиле, прахъ станахъ
 За твой-то лице прѣсно,
 Смили се мене сиромяхъ,
 Че ще умрж безмѣстно.

Ахъ жалъ е, свѣте мой, за менъ
 Отъ тосъ свѣтъ да м' удалишъ,

Въ порж цвѣтѣщж, младъ-зеленъ,
 Въ гробъ хладный да ме свалишъ.

Ела се съ менъ вечъ съжали,
 Подай ми помощъ, моѣж!
 Единъ милъ погледъ ми хвърли,
 За менъ е той довоѣж.

Ако ли си па зарадъ менъ
 Безъ времѡ смърть рѣшила,
 Готовъ съмъ, знай, и въ гробъ
 стѣденъ
 Да слезѣж, птиче мила!

Но и до гробны-тѣ врата,
 О нѣжна гължбице!
 Щ' испѣщамъ вздохы изъ уста
 За твой-то красно лице.

(С. 27—28).

ПѢСЕНЬ

На гласъ: Недѣй трептѣ въ листь зеленъ, славейче!

Гдѣ си, гължбъ, отлетѣлъ, гължбче!)
 Въ кой ли се ѡворъ спрѣлъ?
 Ахъ! кого ли веселишъ?
 Чѣи скърби ли тѣшишъ?

А менъ тѣкъ самъ остави
 И ме вѣчно заборава.
 Отъ ка хвъркна ты отъ менъ,
 Не съмъ видѣлъ веселье день.

¹⁾ Повтаря се следъ всѣки стихъ.